

Ра інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 41 (413)

П'ятниця, 21 грудня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ЕКОЛОГІЯ І ТРАНСПОРТ

Відбулась обласна науково-технічна конференція на тему «Шляхи вдосконалення екологічного забезпечення роботи автомобільного транспорту», організована кафедрою «Автомобілі й автомобільне господарство» і міським виробничим об'єднанням «Вінницяавтотранс». В роботі конференції взяли участь провідні спеціалісти вузів, науково-дослідних інститутів та автотранспортних підприємств Вінниці, Києва, Москви, Воронежа, Хабаровська та інших міст країни.

Доповіддю про соціально-економічні аспекти роз-

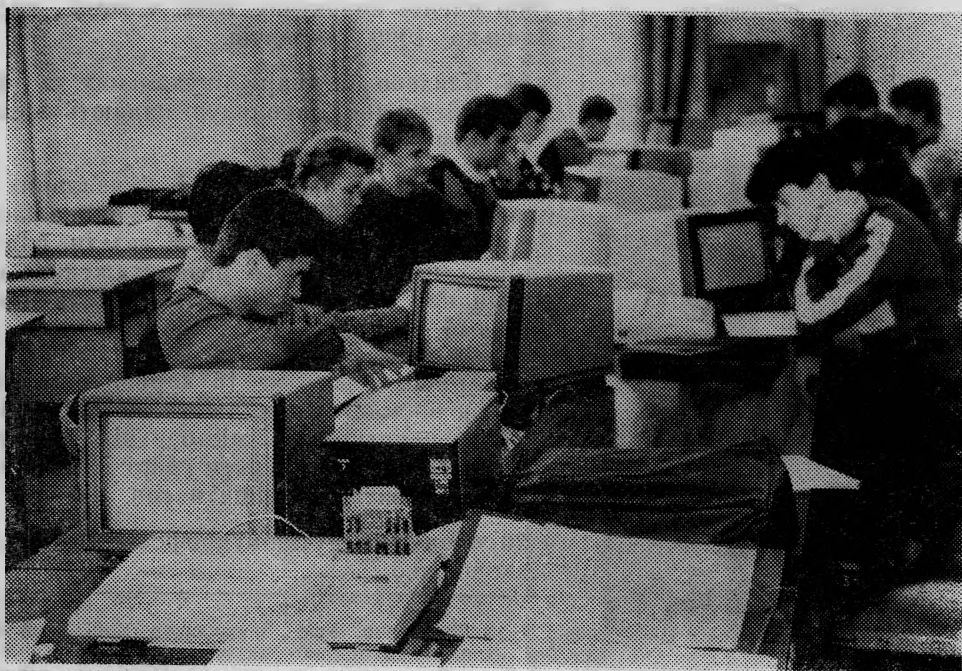
витку автомобільного транспорту конференцію відкрив завкафедрою ААГ доцент М. С. Сапон.

Було прочитано близько 60 доповідей. Найцікавішими виявились і викликали загальний інтерес дослідження асистента Ю. В. Кожем'яко про комплексне забезпечення зниження шкідливих викидів при роботі автобусів, доповіді — доцента В. С. Павленка про механізацію навантажувально-розвантажувальних робіт, а також, доцента О. В. Дупляка про вдосконален-

ня дієвої сили правил дорожнього руху. Професор В. А. Огородников представив сучасні технологічні процеси в автомобілебудуванні, старший науковий співробітник інституту М. Н. Попович розповів про екологічні аспекти застосування повноважних технологій при підготовці автотранспорту до експлуатації.

Оргкомітет готує рекомендації за результатами роботи конференції до публікації і подальшого впровадження на машинобудівних автомобільних підприємствах.

І. САВЧИНСЬКИЙ,
доцент кафедри ААГ.

На інженерно-будівельному факультеті відкрився клас програмування.

СЬОГОДНІ —
В КПРС

ПАРТКОМ ГНІВАЄТЬСЯ

23 листопада в нашій газеті було вміщено нотатки про звітно-виборні партійні збори інституту. Називались вони «На обочині» і ця назва говорить сама за себе. Наголосувалося на тому, що в умовах перебудови парторганізація так і не могла визначитись, виявила цілковите невіміння працювати на випередження подій, а тому плентається в хвості, не знає, як впливати на суспільні явища без команди й силового тиску, помаленьку розпадається і останнім часом з її рядів вишло понад 80 чоловік.

Певна річ, все це не віднесе до списку перемог і досягнень, за що партком піддався критиці, а одна з цехових парторганізацій навіть виявила йому політичне недовір'я. На жаль, цей факт збори

обійшли мовчанням. Полінувались вони також заслужатися склад майбутнього парткому, оголошеного списком, на предмет «смаку й охоти» кожного саме до роботи партійної.

На звітно-виборних зборах не було навіть секретаря, який би нотував усе, що там діється, і коли один з виступаючих пред'явив претензію, чому його пропозиція не увійшла до проекту постанови, йому сказали, що в президії такої пропозиції нема.

Критика, безумовно, річ неприємна, особливо тоді, коли на ній зосереджено головну увагу (до речі, цілком у дусі часу і в унісон загальному настрою парторганізації). Але нашому парткому це, либонь, дуже не сподобалося. Ми навіть не знали, що він

працює в поті чола, що тут панує напружена, енергійна діяльність, зрання до смеркання не зачиняються двері цього воїстину бойового штабу, що не знає він спокою ні у вихідний, ні в будень, тут народжуються блискучі ідеї, котрі запалюють і кличуть нас до масового ентузіазму і бажання якщо не поповнювати ряди партії, то, принаймні, йти за її прикладом уперед, до нових осяйних висот.

Виходячи, мабуть, саме з таких уявлень про свою роботу і роль партком інституту розгнівався, засудив статтю «На обочині» і вирішив написати у відповідь свою, яку ми, дорогі читачі, й пропонуємо вашій увазі, не редагуючи її на предмет стилістики і грамотності.

МАБУТЬ невеселі думки не тільки обідали голови тов. Волошенюка І. С., але й десь літали, бо інакше він не тільки би сидів на звітно-виборчих зборах партійної організації інституту, а ще приймав би активну участь у їх проведенні. Через це, напевно, і не дуже уважно слухав звітну доповідь парткому.

Бо інакше вельмишановний тов. Волошенюк І. С. міг би помітити, що у доповіді більше уваги було приділено не констатації того, що зроблено, а проблемам які стоять перед парторганізацією на сучасному етапі. Тезисно було сказано про те, що за звітний період проведено загальні збори, конференцію партійної організації інституту, 32 засідання парткому. А чи дали позитивні наслідки для покращення роботи інституту розгляд питань пов'язаних з кадровою політикою в інституті; з роботою ректорату, деканатів, кафедр по професійній орієнтації молоді; з розвитком кооперативного руху в інституті; з роботою факультетів по підготовці фахівців для зарубіжних країн? Безумовно! Значну увагу партком, партійні організації факультетів приділили питанням проведення виборів ректора інституту, організації та проведенню виборів народних депутатів різних рівнів.

Кореспондент на узбіччі

Достатньо сказати, що депутатами обрано 10 працівників інституту, з них 2 члени парткому.

Не відмітив тов. Волошенюк І. С. і того, що в склад мобільного, бойового ректорату входять бувші члени парткому Буренніков Ю. А., Васюра А. С., Іванов М. Є., — проректори інституту, Балицький В. Г., Карпенко В. А., Петров В. Б. — декани факультетів.

Та все ж потрібно відмітити те, що в останній рік, і про це говорилось в звітній доповіді, в виступах — робота парткому, як органу колективного керівництва перетворилась в пасивний дрейф, не зміг партком працювати на випередження подій.

Які ж причини того, що партійна організація інституту, значна частина комуністів пасивна? На жаль, наш кореспондент не зміг об'єктивно проаналізувати чому це вишло. А відповідь на це питання не може бути однозначною. Ми зустрічаємось з цілою низкою причин. Одна з самих важливих полягає в тому, що в партійних організаціях низький рівень активної участі в їх роботі всіх членів. Значна час-

тина членів партії перекладає ведення справ на представників — секретарів, членів партбюро, партгрупоргів, забуваючи, що роль парторганізації у вирішенні складних питань сьогодні залежить від кожного члена партії.

Тому майже не працюють партійні організації, бюро СКТБ «Модуль», ФАМУ, РТФ. І якраз тут, як правило, отримав розповсюдження вихід з партії. Боляче, що партію покидають чесні, добросовісні люди. Но це їх право. А можливо, так і повинно бути? Адже деякі бувші члени КПРС виходять з партії так же просто, як і прийшли в неї. І така самоочисна хвиля просто необхідна. Але ж де взяв це делікатне словосполучення «очищення партії» тов. Волошенюк І. С., адже в звітній доповіді такого терміну не було. Було сказано про те, що «силою» у партії нікого тримати не потрібно, але партійні бюро повинні посилити індивідуальну роботу, підтримати тих, хто не зразу може розібратися в складностях сьогодняшнього життя».

Разом з тим радує те, що у партії є ще резерв, від якого залежить її майбутнє.

За звітний період у партію прийнято 62 особи: викладачі, студенти, працівники НДЧ. Серед них зав. кафедрою теоретичної механіки Федотов В. О., студенти Богачук В., Коломієць В. В. (ЕФ), Попов В. А. (НДЧ), Крикливий П. А. (МБФ), Кікабідзе Б. Ч. (ІБФ), Кукузенко М. (РТФ) та багато інших.

Кажучи про роль партії та її авторитет в інституті неможливо відірвати діяльність комуністів від реального життя. Сьогодні в складі парторганізації 20 професорів, 126 доцентів, 172 викладачів та наукових працівників, 94 студенти.

Тобто, на найбільш важливих ділянках діяльності колективу знаходяться комуністи. Більшість з них активна. З ініціативою вирішує питання подальшого поліпшення підготовки спеціалістів. Можна нагадати ініціативу комуніста Данилюка Ю. С. про відкриття в СПТУ-4 та СПТУ-11 ліцейних груп. Молчанова П. А. про відкриття курсів по комп'ютерній підготовці абітурієнтів, Мельника І. Г. про зміну та подальше удосконалення професійної орієнтації випусників шкіл, Зленко С. М. про створення при інституті медичної

асоціації, роботу комуніста Кузьміна І. В. по створенню двох рад по захисту докторських та кандидатських дисертацій, найактивнішу діяльність бувшого члена парткому Буяльської Т. Б. по створенню та будівництву культурного центру інституту, творчу роботу партійців Дусанюка В. А. Боднаря В. С. на посадах голів місцевих комуністичних організацій та студентів. Цей список можна продовжувати. Більшість комуністів розуміють, що від того, як вони працюють, залежить якість підготовки інженерних кадрів.

А перехід на ринкові відносини ставить серйозні вимоги до випускників вузу. Прийняті на засіданні Ради інституту по ініціативі комуніста Мокіна Б. І. рішення про створення на базі інституту технічного університету, перехід на двоступеневу підготовку спеціалістів народного господарства вимагає від комуністів плідної, творчої роботи у розробці планів переходу до діяльності в нових умовах.

Тому думки тов. Волошенюка І. С. про вивід парторганізації за межі інституту навряд чи найдуть під-

тримку серед членів КПРС. Дуже добре про спроби деполітизації народної освіти сказано в тезах ЦК Компартії України «Про ставлення до деполітизації народної освіти та роботу партійних організацій навчальних закладів в умовах багатопартійності».

Всі проблеми життя партійної організації на зборах не були розглянуті. І це зрозуміло. Головне, що хотілось би підкреслити: що новий склад парткому, обраний в більшості з секретарів партійних бюро факультетів має твердий намір діяти творчо, по новому, у дусі часу, не піддаючись зневірі, не пасуючи перед труднощами.

До речі, кандидатури в склад парткому, були рекомендовані цеховими парторганізаціями, обговорювались на нарадах представників організацій, але на жаль тов. Волошенюк І. С. не поцікавився, як йшло їх обговорення, як не було у нього потреби взнати про те, що хід зборів записувався на магнітофонну плівку.

В. БАБІЙ,
секретар парткому.

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ
У КАНАДІГіогачок в номерах 33, 34,
35, 36, 39, 40, 41.

Декілька слів про пенсійне забезпечення професури. Чоловіки в Канаді виходять на пенсію в 65 років, жінки — в 60. Професор, як і кожний громадянин Канади, має право на державну пенсію, яку починає одержувати, як тільки йому виповнюється 65 років (чи 60 для жінок). Цю пенсію він одержує незалежно від того, працює далі чи ні. Якщо він перестав працювати, то, залежно від стажу роботи в університеті, одержує ще й другу пенсію — університетську. Якщо продовжує працювати і одержувати заробітну плату, то університетську пенсію отримує тільки в тому разі, коли сума державної пенсії та заробітної плати менша 65 тисяч доларів на рік. Це дає можливість повним професорам, працюючи на півкласу, одержувати ті ж 80 тисяч доларів, які вони одержували до виходу на пенсію.

Наприкінці дня разом з професором Вінницьким пішов я до професорського клубу на вечір, присвячений виходу на пенсію колишнього декана факультету інженерів.

Після досить значної кількості знайомств (звичайно, я нікого не запам'ятав), під смоктання через соломинку ким пива, ким вина чи коктейлю, який змішували офіціантки, (дехто цидив маленькими ковтками і коньяк) десь протягом години це тривало — всі розсілися за великими столами чоловік по 10—12. Відкрив вечір президент університету, який привітав ювіляра, згадав про те, що на його вшануванні присутній і президент політехнічного Інституту з українського міста Вінниця доктор Мокін — довелося мені встати і вклонитися, зірвавши оплески. За президентом виступив ювіляр, який подякував за поздоровлення колективу факультету за спільну працю і за те, що і після виходу на пенсію колектив його не відторгнув, а надав можливість працювати професором.

Потім виступив новий декан — це вже відомий вам за моїми попередніми розповідями доктор Девід Бірнс, який пообіцяв бути провідником традицій факультету, гідним свого попередника і запропонував підняти келихи за здоров'я ювіляра. Більше не було ні офіційних промов, ні офіційних тостів — кожний стил зажив власним життям: неспішно смоктати вино, їли всілякі закуски — холодні та гарячі, розмовляли. Звичайно, мені було

задано багато запитань, починаючи з того, де це є таке місто Вінниця — коло Києва, коло Львова чи десь коло Чорного моря — і, кінчаючи тим, чи дозволить Горбачов відділитися Україні від Радянського Союзу. Перекладачем мені був здебільшого професор Вінницький, але не раз допомагав і професор Влах, коли Вінницький розмовляв з кимось із колег.

Закінчився вечір десь після дванадцятої години ночі — всі сіли в свої автомобілі і роз'їхалися по домівках. Розходилися весело, галасливо (особливо жінки), але п'яним ніхто не був.

ДЕНЬ ШОСТИЙ.

У п'ятницю — це був уже шостий день мого перебування у Канаді — поїздив мене Іван Вінницький до міста Гамільтона, яке розкинулося в 100 кілометрах від Торонто, але з іншого боку, ніж Ватерлоо. До речі, в одній з перших розповідей надруковано було, що Ватерлоо знаходиться в 10 км від Торонто. Це — друкарська помилка. Насправді ця відстань становить 110 км. Таким чином, покритиши 200 км, та потративши на це трошки більше, ніж півтори години, ми близько 10 години ранку припаркувалися на автостоянці університету, який на відміну від багатьох інших має власну назву «Мак-Мастер».

Перший, з ким зустрівся в університеті, був професор департаменту електротехніки факультету інженерів доктор Олден. Саме з ним була за моїм проханням попередня домовленість про зустріч.

Чому мені хотілося зустрітись саме з ним? По-перше, він відомий фахівець з електроенергетики, з яким мені було цікаво познайомитись як з колегою по фаху. А, по-друге, професор Олден є віце-президентом всесвітньовідомого американського товариства інженерів - електриків, яке щорічно збирає міжнародні конгреси з різних областей електротехніки (а за кордоном ця наука включає і радіотехніку, і контроль, і управління в технічних системах, і електроенергетику), а також видає серію журналів, публікації в яких є дуже престижними. Але, щоб потрапити із статтею на сторінки цих журналів, або з доповіддю на конгрес, треба бути членом цього товариства. Мені дуже хотілося знайти якийсь підхід через Олдена до цього товариства, щоб його можливостями могли скористатися викладачі та науковці нашого Інституту.

Професор Олден розповів мені про підготовку спеціалістів з електротехніки в «Мак-Мастері», показав всі лабораторії, науково-дослідні включно, свого департаменту, дав докладну інформацію про роботу та умови прийому в членів товариства інженерів - електриків.

В лабораторіях «Мак-Мастера» — теж сучасне устаткування та обладнання, але комп'ютерів трохи менше, ніж в університеті Ватерлоо, хоча набагато більше, ніж, скажімо, в нашій вузі.

Декілька слів про товариство інженерів - електриків. Його членом може бути фахівець з вищою електротехнічною освітою, який подав заяву та сплатив внесок в 50 доларів. Дозволяється спонсорство, тобто, за членство свого інженера в товаристві може сплатити внесок організація, якщо вона має валюту. Може цей внесок внести і стороння організація.

Членам товариства його секретаріат надсилає журналі відповідної серії, запрошення для участі в конгресах та інші матеріали. На території великих регіонів члени товариства об'єднуються в асоціації. Центр однієї із асоціацій є у Варшаві — вона об'єднує членів товариства із Східної Європи. Центр є також у Москві. — ця асоціація, в основному, москвичів і об'єднує.

Доктор Олден поговорив об'єднати в окрему асоціацію членів товариства із України. І якщо Вінниця візьме на себе організацію асоціації, то він запевнив, що Вінниця і буде затверджена її центром, хоч попередньо велися переговори про те, щоб центром був Київ, або Львів.

До речі, через 10 днів після повернення із Канади, я одержав від професора Олдена копію листа, якого він надіслав в секретаріат товариства та секретаріат асоціації по Східній Європі, в якому він повідомляв, що провів переговори з президентом Вінницького політехнічного інституту доктором Мокіним Б. І. про створення Української асоціації членів товариства інженерів - електриків та надання доктору Мокіну Б. І. відповідних повноважень. Так що, шановні колеги, шукайте спонсорів, які мають долари!

Від професора Олдена ми пішли до декана факультету інженерів. Від нього я довідався про «Мак-Мастер» зсе, що мене цікавило, одержав комплект документів, в яких розкривається організація навчального

процесу в цьому університеті, провів переговори про дальше співробітництво.

«Мак-Мастер» відрзняється по структурі від університету в Ватерлоо, насамперед тим, що в ньому є такі факультети, як медичний та педагогічний; по-друге, тим, що питома вага факультету інженерів менша; а по-третє, тим, що вони кооперативну систему ще тільки збираються запроваджувати — тривалий час їм здавалося, що труднощі, пов'язані з організацією цієї системи, більші, ніж виграв для університету від її запровадження. Але, побачивши, що випускники університету в Ватерлоо почали на ринку праці

мати перевагу, теж прийшли до висновку про доцільність запровадження кооперативної системи навчання. Нагадую, про цю систему я досить детально описав у «Дні п'ятому».

Від «Мак-Мастера» поїздив мене професор Вінницький на металургійний завод фірми «Дофаско», який розміщений безпосередньо в місті Гамільтоні.

Оскільки я в молоді роки займався автоматизацією процесів металургії в Кривому Розі, а зараз займаюся по госпематиці автоматизацією електропостачання на заводі «Криворіжсталь», то мені було дуже цікаво порівняти металургійні заводи Кривого Розу та Гамільтона. Нагадую, що професор Вінницький теж металург, тому разом з представником фірми «Дофаско», у нас підібралась компанія не екскурсійних дилетантів, а присіклих професіоналів.

Я раніше думав, що в чорній металургії ми не відстаємо від світового рівня. Коли ж я подивився завод фірми «Дофаско», то дуже засмутився — виявилось, що ми відстаємо не тільки в електроніці та сільському господарстві, а й в такій області, як металургія, де, на мій погляд, мають місце такі технологічні процеси, в яких і «відставати» важко.

І хоч у нас в інституті немає металургійного факультету, а в місті — металургійного заводу, я все ж таки зупинюся трохи на характеристичі заводу фірми «Дофаско» в порівнянні з найбільшим металургійним заводом Європи «Криворіжсталь», тому, що із цього порівняння можна зробити деякі узагальнюючі висновки.

Хто з вас був у Кривому Розі, або кілометрів за 50 від нього, той бачив величезні стовпи диму і гарева, які піднімаються з труб заводу «Криворіжсталь», змикаючись у піднебесі в суцільне шатро.

Над трубами заводу фірми «Дофаско» диму немає — всі тверді частки виліковуються фільтрами, а в атмосфері із труб поступає тільки гаряче повітря і пара.

(Далі буде).

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ПОМПЕЗНИЙ
ЮВІЛЕЙ

Рівно 14 років тому весь світ був задіяний у підготовку до відзначення 70-річчя радянського лідера, генсека А. І. Брежнєва. Для нього відімалися нагороди, виготовлялися спеціальні подарунки.

Найбільшою втіхою, як відомо, були для «вірного лєнінця» ордени і медалі. Знаючи це, добродії і підлабузники старалися з усіх сил, щоб навішати на його груди якнайбільше нагород з нагоди і без нагоди.

Автор цих рядків часто дописував до щотижневика «Огонек». А в номері 51-му за 1976 рік, опублікував замальовку про голову колгоспу «Комунар» села П'ятивки Бершадського району В. Я. Гонтарука.

Запам'яталося це тому, що згадана публікація була майже єдиною в номері, котра не стосувалась Брежнєва. Решта ж півсотні сторінок журналу, починаючи від обкладинки, рябіла портретами, величальними статтями, привітаннями, іншими публікаціями, присвяченими Генеральному секретарю в зв'язку з його семидесятиріччям.

Отже, «Огонек», який тоді редагував А. В. Софронів, вирішив зробити приємність своєму високопоставленому читачеві і... перестався. Вийшов не журнал, а якась феєрія. До речі, подібний характер мали і номери 49-й, 50-й, 52-й. Майже на цілий місяць розтягнулися іменини генсека, даючи можливість «застойщикам» позмагатись у вірно-підданстві і красномовстві ще більш прославити благодійника. Хто ж не вправлявся в риторичі!

Ось прямо-таки від наплі. Горезвісний С. Р. з Краснодару.

«Мир і хліб!» не виголошує за пціонер. — У думи і сподівань людей. Хлібороб пов'язують ці понем Генерального ря ЦК КПРС Леоні, Брежнєва...».

Забудивши про скро і нехтуючи правдою, велечить письменник Анатолій Іванов: «Коли палали земля і небо, коли від ворожих снарядів, бомб і мін безперестанно кипіла морська вода, полковник Брежнєв з'явився у цьому пеклі. Він зійшов на легендарний берег «Малої землі», коли кожний метр води і суші безперервно пронизувався гарячим смертоносним металом. Він прийшов у це пекло, що свистіло і гриміло, за велінням священного обов'язку радянського солдата і природної потреби комуніста

ПОПРАВКА

У номері нашої газети за 7 грудня вкралася помилка. В звіті з ученої ради в замітці «Художньому музею ВПІ, яке відбудеться сьогодні о 15-й годині (аудиторія 0351).

АНОНС!

бути там, де найважче...».

Прямо-таки людина з лєгенди, бог, що зійшов не тільки на Малу землю, а взагалі на землю.

Гортаю сторінки — і усюди фотографії груп найближчих соратників з Брежнєвим посередині. З одного боку Суслов, Пельше, Капітонов, іришин, з другого — Кириленко, Індгорний, Черненко, Кулаков, Щолоков та інші. Це — традиція: після кожного нагородження генсека — колективне фотографування.

А нагород у ті дні було куди більше, ніж добрих вістей з колгоспних полів, заводів, будов.

Усь тільки деякі, вручені Брежнєву з нагоди 70-річчя: Зірка Героя Німецької Демократичної Республіки і орден «Велика Зірка дружби народів», «Золота Зірка Героя Монгольської Народної Республіки» і орден Сухє-Батора, Золота медаль Миру Жоло-Кіורי, кубинський орден Плайя-Хірон, польський — Відродження з великим Хрестом, угорський — Прапора, румунський — Зірки першого ступеня з стрічкою, фінський великий Хрест ордену «Білої троянди Фінляндії» з ланцюгом і нарешті орден Леніна з другою Золотою Зіркою Героя Радянського Союзу вкупі з Почесною зброєю при золотому зображенні Державного Герба СРСР.

І все за видатні, прямо-таки всесвітньо-історичні заслуги в перемозі над фашизмом, в досягненні реально соціалізму, в битві за мир, хліб, метал, дружбу, історичний прогрес і т. д.

...історичний прогрес і т. д.

клати, як... та виглипи для... ні груди, височенний монумент, в тіні якого безбоянно творили свої темні справи.

А щоб все виглядало пристойно, газети, журнали, радіо, телебачення заповнювалися галасливими звітами про нагородження, привітання, зустрічі і проводи. В загаданих номерах журналу понад 50 фотографій.

І всюди Брежнєв. Ось він на автозаводі імені Лихачова, а ось підписує партійний квиток № 1 на ім'я В. І. Леніна. Сміх, та й годі, майже через століття «вірний лєнінець» Брежнєв привіняв Леніна в партію.

А. ЛЕОНІДОВ,

Редактор

І. ВОДОШЕНЮК

НОВОРІЧНЕ!

▲ Студенти Олег Валєндюк, Сергій Ільїнанин, Віктор Десятник, Олена Ко-зловська, Ядним Пашинський і Павло Фунсман стали переможцями І туру конкурсу знавців англійської мови, їм це належить вистримати іспит у Києві, після чого одержать право на двотижневу подорож у США.

▲ Наказом ректора надано матеріальну допомогу на оздоровлення в розмі-

рі по 120 карбованців усім співробітникам інституту за винятком тих, хто протягом року вже одержав премії, надбавки, що перевищують суму в 1000 карбованців.

▲ Вечір, присвячений Палестинській державі і незалежному Йємену, відбувся у ВПІ. Його учасники познайомилися з виставками народної творчості, арабською кухнею, художньою самодіяльністю студентів тих країн, які навчаються в інституті.

АНОНС!

Багато цікавого підготували для колективу у дні святкування Нового року культурпрацівники.

28 грудня. У клубі інституту відбудеться традиційний вечір колядок, щедрівок, поздоровлень, а також звітний концерт слухачів школи естетичного виховання.

29 грудня. Студенти і викладачі запрошуються взяти участь в запаленні новорічних ялинок в Лєнінському районі міста.